

Sygn. akt: I C 238/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 r. w G.

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko J. W. (1) i L. W.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Gdyni wydany w sprawie I Nc 1321/04 w całości w stosunku do pozwanego J. W. (1) oraz w części w stosunku do pozwanej L. W. – co do kwoty głównej oraz zasądzonych od niej odsetek ustawowych za okres od dnia 10 lutego 2017 r. do dnia zapłaty

II. uchyla nakaz zapłaty wskazany w punkcie I wyroku w stosunku do pozwanej L. W. co do odsetek ustawowych zasądzonych od kwoty głównej za okres od 26 czerwca 2004 r. do 9 lutego 2017 r i w tym zakresie powództwo oddala

Sygnatura akt: I C 238/17

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko J. W. (1) i L. W. domagając się od pozwanych solidarnie zapłaty kwoty 9.640,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2004r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że jest w posiadaniu weksla, który jako weksel in blanco wraz deklaracją wekslową został wystawiony przez pozwanego J. W. (2) i poręczony przez pozwaną L. W.. Powód wypełnił weksel zgodnie z deklaracją i wezwał pozwanych solidarnie do wykupu weksla. Wezwanie zostało pozwany wysłane listem poleconym, lecz weksel nie został wykupiony w terminie, który upływał z dniem 25 czerwca 2004r. Powód wskazał, iż pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł umowę leasingu operacyjnego z (...) SA w G. obecnie w upadłości. Umowa ta została rozwiązana z dniem 31 stycznia 2002r. Pozwany był informowany o przelewie przez leasingodawcę, zaś pozwana wezwaniem do wykupu weksla. W związku z przelewem nastąpił przelew praw z weksla in blanco. Według dokonanego rozliczenia na dzień 25 czerwca 2004r. stan zadłużenia wynosił 9.640,33 zł, w tym: wartość zdyskontowanych czynszów w kwocie 643,01 zł, odsetki od kwoty zdyskontowanych czynszów w wysokości 187,97 zł, niezapłacone czynsze leasingowe naliczone przed rozwiązaniem umowy w wysokości 1.594,37 zł, odsetki od niezapłaconych należności czynszowych w wysokości 3.376,08 zł, koszty ubezpieczenia przedmiotu leasingu w wysokości 875 zł oraz odsetki od nieterminowych wpłat czynszów w wysokości 2.963,90 zł.

(pozew k. 2-4)

W dniu 5 listopada 2004 roku w sprawie sygnaturze akt 1 Nc 1321/04 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazał pozwanym, aby solidarnie zapłacili powodowi kwotę 9.640,33 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2004r. do dnia zapłaty i wraz z kwotą 1.422,80 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty k. 38)

Pozwani wnieśli zarzuty od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości i wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. W pierwszej kolejności pozwani wskazali, że weksel in blanco stanowiący podstawę roszczenia powoda został wypełniony przez osobę, która nie miała do tego legitymacji. Zgodnie z postanowieniami umowy przelewu cedent przelał na rzecz powoda swoją wierzytelność przysługującą mu w stosunku do J. W. (2). Przedmiotowy weksel był zabezpieczeniem tej wierzytelności. Zdaniem powodów, jako że umowa cesji przewidywała przelanie wyłącznie wierzytelności, bez jednoznacznego określenia, że przelaniu ulegają także wszelkie zabezpieczenia tejże wierzytelności, uznać należy, że powód bezzasadnie wstąpił w posiadanie przedmiotowego weksla. W załączonym do pozwu oświadczeniu nie ma mowy o ewentualnym przelewie zabezpieczenia wierzytelności tj. przedmiotowego weksla. Dodatkowo z umowy przelewu wynika, że w przypadku, gdy kredyt zaciągnięty przez leasingodawcę w powodowym banku zostanie spłacony w określonym w umowie kredytowej terminie, nastąpi zwrotne przelanie wierzytelności. W związku z powyższym pozwani poddają w wątpliwość kwestię czy wierzytelność będąca przedmiotem umowy nadal przysługuje powodowi, ponieważ nie otrzymali oni w tym zakresie żadnej informacji. W przypadku, gdyby uznać, że powód był uprawniony do wypełnienia weksla pozwani zarzucili nieważności weksla, ponieważ weksel in blanco, stanowiący podstawę roszczenia, został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym zawartym w dniu 27 października 1999r. W porozumieniu wekslowym nie zostało bowiem zawarte, że weksel może być uzupełniony o kwotę, na którą składają się odsetki. Pozwani zarzucili powodowi także, że nie zostali skutecznie wezwani do wykupu weksla. Wezwanie kierowane na adres ul. (...) w G. zostało zwrócone, a pozwani wyprowadzili się z tego adresu w lutym 2004r., a wezwanie kierowanego do pozwanego na adres ul. (...) odebrała córka pozwanego, która nigdy nie przekazała mu wezwania. W związku z tym, że pozwani nie zostali skutecznie wezwani do wykupu weksla, a ponadto weksel nie został uzupełniony w sposób prawidłowy – zdaniem pozwanych – należy uznać, że zobowiązanie wekslowe nie powstało. W związku z powyższym ewentualną zasadność roszczenia dochodzonego od pozwanych można byłoby rozpatrywać wyłącznie w oparciu o stosunek podstawowy tj. umowę leasingu operacyjnego. Z uwagi na datę wymagalności roszczenia z niego wynikającego pozwani z ostrożności podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 102-107)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 1999r. zmienionej kolejnymi aneksami powód (...) S.A. z siedzibą w G. zawarł z pozwanym J. W. (1) prowadzącymi działalność gospodarczą po firmą Firma Produkcyjno – Handlowa HURT (...) w G. umowę leasingu operacyjnego nr (...) na okres do dnia 17 marca 2002r., na mocy której oddał pozwanemu do używania (...), 8 AC, rok produkcji 1999. Wartość netto przedmiotu leasingu wynosiła 53.630,33 zł. Na podstawie ww. umowy i aneksu z dnia 10 stycznia 2002r. pozwany był zobowiązany do uiszczenia pierwszej raty leasingowej (czynszu nr 1) w wysokości 16.089,10 zł powiększonej o podatek VAT (22 %) zgodnie z fakturą z dnia 30 października 1999r. oraz uiszczenia kolejnych 24 rat (czynszów) w terminie do dnia 10 – tego każdego miesiąca w kwotach po 2.395,23 zł brutto oraz 5 rat (czynszów) w kwotach po 400,43 zł, zgodnie z harmonogramem opłat.

(dowód: umowa leasingu operacyjnego nr (...)/V k. 22-23, aneks z dnia 10 stycznia 2002r. k. 32-33)

Zgodnie z § 2 ust. 1 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu Operacyjnego (dalej: OWU) czynsz nr 1 stanowi uzgodniony procent wartości przedmiotu leasingu. Leasingobiorca obowiązany jest do uiszczenia go oraz prowizji w

dniu określonym w harmonogramie. Wedle § 2 ust. 2 OWU obowiązek wnoszenia kolejnych czynszów leasingowych powstaje w następnym miesiącu od podpisania umów, jeśli umowa nie stanowi inaczej. Leasingobiorca jest obowiązany do wnoszenia czynszów wg harmonogramu zawartego w umowie leasingu. Za datę zapłaty uważa się datę obciążenia rachunku bankowego leasingobiorcy. Od opóźnionych płatności naliczane będą odsetki w wysokości 0,25 % dziennie. W przypadku nieterminowego wnoszenia czynszów, wszelkie płatności będą zaliczane w pierwszej kolejności na zapłatę odsetek. Zgodnie z § 4 OWU obowiązek i koszt ubezpieczenia przedmiotu leasingu na rzecz leasingodawcy ciąży na leasingobiorcy przez cały, określony w umowie okres używania go poprzez leasingobiorcę, także po terminie wygaśnięcia umowy, gdy leasingobiorca nie dokona zwrotu przedmiotu leasingu lub wykupu. Zgodnie z § 5 ust. 2 OWU leasingodawca może rozwiązać umowę z dniem powiadomienia o tym leasingobiorcy m.in. jeśli leasingobiorca zalega z czynszem leasingowym i innymi płatnościami na rzecz leasingodawcy (z tytułu ubezpieczenia, odsetek i innych) o więcej niż 14 dni. W myśl § 5 ust. 3 OWU wpłacone czynsze nie podlegają zwrotowi, a otwarte na dzień rozwiązania umowy wszelkie płatności stają się natychmiast wymagalne w wysokości dyskonta przy zastosowaniu stopy równej 1,15 obowiązującego w tym dniu oprocentowania kredytu refinansowego NBP i formuły odsetek składanych dla okresów takich, jak ustalone w umowie okresy dla wnoszenia czynszów. Po upływie 7 dni od terminu powiadomienia będą naliczane za czas opóźnienia odsetki ustawowe. Wedle § 7 leasingodawca może bez zgody leasingobiorcy przenieść na osobę trzecią swoje wierzytelności wobec leasingobiorcy wynikające z umowy, jak również przenieść na osobę trzecią wszystkie prawa i obowiązki leasingodawcy wynikające z umowy. Natomiast, jak stanowi § 8 ust. 1 OWU leasingobiorca zobowiązany jest do niezwłocznego informowania leasingodawcy o zmianach dotyczących siedziby, miejsca używania przedmiotu leasingu i adresów poręczycieli.

(dowód: Ogólne Warunki Umowy Leasingu Operacyjnego k. 24-27)

Tytułem zabezpieczenia możliwych szkód i strat mogących wyniknąć z nienależytego wykonania ww. umowy leasingowej leasingobiorca J. W. (1) wystawił i przekazał leasingodawcy weksel in blanco i zezwolił, aby każdorazowy posiadacz tego weksla wpisał klauzulę bez protestu oraz wypełnił ten weksel do kwoty całej szkody obejmującej niespłacony czynsz leasingowy, wartość zdyskontowanych na dzień rozwiązania umów wszelkich płatności wynikających z umowy leasingu wymagalnych po dacie jej rozwiązania wraz z wszystkimi kosztami wynikającymi z umowy leasingu oraz kosztami postępowania związanymi z dochodzeniem praw z weksla. Weksel został poręczony przez pozwaną L. W..

Zgodnie z deklaracją wekslową każdorazowy posiadacz weksla był uprawniony do wypełnienia tego weksla do kwoty szkód określonych wg powyższych zasad, zaopatrzenia go datą płatności wg swojego uznania oraz do przedstawienia weksla do zapłaty, a w przypadku niezapłacenia sumy wekslowej w terminie 14 dni od daty wezwania do wystąpienia drogą sądowego postępowania nakazowego.

(dowód: weksel k. 12-12v, porozumienie wekslowe k. 11)

Pismem z dnia 31 stycznia 2002r. leasingodawca wypowiedział pozwanemu umowę leasingu na podstawie § 5 OWU i wezwał go do uregulowania zaległych czynszów leasingowych powiększonych o należne odsetki oraz wszystkich zdyskontowanych czynszów wymagalnych po rozwiązaniu umowy w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, a także zwrotu przedmiotu leasingu w terminie 14 dni.

(dowód: wypowiedzenie umowy leasingu k. 21)

W celu zabezpieczenia wierzytelności banku z tytułu udzielonego w dniu 31 sierpnia 1999r. leasingodawcy kredytu obrotowego w rachunku kredytowym w formie linii nieodnawialnej w kwocie 30.000.000 zł wynikającego z umowy nr (...), w dniu 16 listopada 1999r. leasingodawca (...) S.A. z siedzibą w G. zawarł z powodem Bankiem (...) SA z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności przysługującej w stosunku do J. W. (1) z tytułu umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 27 października 1999r. wraz z aneksem nr (...) z dnia 29 października 1999r. do wysokości zadłużenia z tytułu kredytu wraz odsetkami i należnościami stwierdzonymi księgami banku z zastrzeżeniem warunku, jeżeli kredyt wraz

odsetkami, prowizją i innymi należnościami banku zostanie spłacony w określonym w umowie kredytowej terminie, następuje zwrotne przelanie wierzytelności.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 14-15)

(...) S.A. z siedzibą w G. w upadłości nie spłacił kredytu wynikającego z umowy nr (...) z dnia 31 sierpnia 1999r., w dniu 16 listopada 1999r.

(dowód: pismo z dnia 13 kwietnia 2004r. k. 136)

W dniu 1 czerwca 2004r. powód wypełnił weksel na kwotę 9.640,33 zł i zaopatrzył go datą płatności 25 czerwca 2004r.

(dowód: weksel k. 34)

Pismem z dnia 1 czerwca 2004r. powód wezwał J. W. (1) i L. W. do wykupu weksla w kwocie 9.640,33 zł w terminie 14 dni, licząc od daty wezwania, który upływał 25 czerwca 2004r. Wezwanie skierowane do J. W. (1) zostało przesłane na adres (...)-(...) G. ul. (...) i w dniu 7 czerwca 2004r. zostało odebrane przez M. W., córkę pozwanego. Natomiast wezwanie skierowane do L. W. zostało przesłane na adres (...)-(...) G., ul. (...) i jako niepodjęte zostało zwrócone nadawcy.

(dowód: wezwanie do wykupu weksla k. 7, zpo k. 8, kserokopia strony adresowej koperty k. 10)

Na zadłużenie z tytułu umowy leasingu składają się następujące należności:

- wartość zdyskontowanych czynszów w kwocie 643,01 zł,
- odsetki od wartości zdyskontowanej w kwocie 187,97 zł,
- zafakturowane należności banku w kwocie 1.594,37 zł,
- odsetki od zafakturowanych należności banku w kwocie 3.376,08 zł,
- koszty ubezpieczenia w kwocie 875 zł,
- odsetki od nieterminowych wpłat czynszów w kwocie 2.963,90 zł.

(dowód: korekta noty odsetkowej z dnia 1 grudnia 2003r. k. 17-18, faktury VAT k. 19-20)

Pozwana była zameldowana na pobyt stały pod adresem (...)-(...) G., ul. (...) do dnia 13 lutego 2004r., następnie pozwana zamieszkiwała w G. przy ul. (...).

(dowód: zaświadczenia o zameldowaniu k. 97-98, przesłuchanie pozwanej L. W. płyta CD k. 101, przesłuchanie pozwanego J. W. (1) płyta CD k. 101)

W ewidencji działalności gospodarczej ujawniony był adres (...)-(...) G., Czarny (...) jako adres prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej oraz adres B. ul. (...) jako adres filii.

(dowód: zaświadczenia k. 140-142)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony oraz przesłuchania pozwanych.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów prywatnych w postaci weksla, deklaracji wekslowej, umowy leasingu wraz z aneksem i harmonogramem opłat, OWU, faktur, umowy przelewu, wypowiedzenia

umowy leasingu, pisma leasingodawcy z dnia 13 kwietnia 2004r. są wiarygodne, albowiem strona pozwana nie kwestionowała w trybie art. 253 k.p.c. autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Za w pełni wiarygodny dowód Sąd uznał również dokumenty w postaci zaświadczenia wydanego przez organ meldunkowy w przedmiocie zameldowania pozwanej w okresie, w którym doręczane było jej zawiadomienie o wypełnieniu weksla, a także zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej dotyczących prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej. Dokumenty te mają walor dokumentów urzędowych i w związku z tym korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, których w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie obaliła w trybie art. 252 k.p.c.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania pozwanych na okoliczność niezamieszkiwania przez nich pod adresem na który zostały doręczone wezwania do wykupu weksla. Niemniej, w przypadku pozwanego powyższa okoliczność nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na treść § 8 ust. 1 OWU.

W niniejszej sprawie powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się od pozwanego J. W. (1) – jako wystawcy weksla oraz od L. W. jako poręczyciela wekslowego – solidarnie zapłaty kwoty 9.640,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2004r. do dnia zapłaty. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 32, art. 47 i art. 103 prawa wekslowego oraz w zw. z art. 709¹ k.c.

W zarzutach do nakazu zapłaty pozwani zarzucili powodowi przede wszystkim brak legitymacji procesowej, wskazując, że powód w sposób nieuprawniony wszedł w posiadanie weksla, gdyż z umowy przelewu nie wynika, że weksel został wydany powodowi. W ocenie Sądu zarzut ten należało uznać za nieuzasadniony. Podkreślić bowiem należy, iż w przedmiotowej sprawie weksel został przeniesiony przez indos. Zgodnie z treścią art. 11 prawa wekslowego każdy weksel można przenieść przez indos, chociażby nie był wystawiony wyraźnie na zlecenie. Jak wskazuje się w doktrynie indos polega na przeniesieniu praw z weksla i zaciągnięciu zobowiązania wekslowego przez indosanta poprzez wydanie weksla z odpowiednią wzmianką (por. M. Czarnecki, L. Bagińska, Prawo wekslowe. Komentarz [w:] Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz. wyd. 6, Warszawa 2013). W myśl art. 13 prawa wekslowego indos może nie wymieniać indosatariusza lub może ograniczać się tylko do podpisu indosanta (indos in blanco). W tym przypadku indos jest ważny tylko, jeżeli został napisany na odwrotnej stronie wekslu lub na przedłużku. W przypadku przedmiotowego weksla indos został napisany na odwrotnej stronie weksla i ogranicza się do podania nazwy i podpisu indosanta. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury do przeniesienia weksla na inną osobę nie wystarczy samo położenie na nim żyra, lecz potrzebne jest także oddanie weksla wierzycielowi, gdyż nikt bez nabycia weksla nie może się stać wierzycielem wekslowym (por. orzeczenie SN z dnia 5 grudnia 1928r., III Rw. 2561/28, OSP 1930, poz. 73; orzeczenie SN z dnia 26 marca 1929 r., N. (...), (...) 1930, poz. 569). Przeniesienie praw wekslowych następuje z chwilą wręczenia weksla indosatariuszowi. Wydanie weksla powoduje przeniesienie posiadania i legitymuje czynnie posiadacza weksla do dochodzenia objętej nim należności. Skoro zatem w przedmiotowej sprawie weksel został przeniesiony przez indos to w związku z tym nie było potrzeby zawierania odrębnej umowy pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w G. w upadłości a (...) S.A. z siedzibą w W., w tym wskazywania w umowie przelewu, że weksel również przechodzi na nabywcę. W myśl art. 14 prawa wekslowego indos przenosi wszystkie prawa z wekslu.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanych powód powołał się na treść art. 17 prawa wekslowego, zgodnie z którym osoby, przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Podkreślić jednak należy, iż przedmiotowy weksel in blanco został przeniesiony przez indos jeszcze przed jego wypełnieniem. Jak wskazuje się w judykaturze przepis art. 17 odnosi się tylko do weksli wypełnionych, noszących wszelkie istotne znamiona weksla, nie ma zastosowania do weksli in blanco (por. orzeczenie SN z dnia 11 października 1935r., C III 308/34, RPEiS 1936, Nr 3, s. 359). Zwrócić należy uwagę, że w wyroku z dnia 21 września 2006r., I CSK 130/06, L. Sąd Najwyższy opowiedział się za dopuszczeniem obrotu nieuzupełnionym wekslem in blanco jedynie na zasadach przelewu (art. 509-516 KC), tj. bez ograniczeń dłużnika w podnoszeniu zarzutów wobec nabywcy weksla in blanco i bez możliwości nabycia tego weksla w dobrej wierze od nieuprawnionego. Jak wskazał

SN w uzasadnieniu tego orzeczenia w świetle prawa polskiego, osoba, która otrzymała weksel in blanco, może go zatem przenieść na zasadach przelewu wraz z uprawnieniem do uzupełnienia na inną osobę, chyba że co innego wynika z upoważnienia do uzupełnienia. W wyroku z dnia 12 maja 1999, II CKN 282/98, OSNC 1999, nr 12, poz. 207 Sąd Najwyższy zauważył, że dopiero w sytuacji, gdy indosatariusz nabywa weksel in blanco wypełniony, zerwana zostaje więź między dłużnikiem a wierzycielem wekslowym ze stosunku podstawowego i weksel uzyskuje w pełni swój abstrakcyjny charakter. Powyższe oznacza, że w przedmiotowej sprawie strona powodowa nie może powoływać się na czysto abstrakcyjny charakter weksla, co z kolei daje dłużnikom wekslowym prawo do powoływania zarzutów wynikających także ze stosunku podstawowego.

Przeniesienie niniejszego sporu na kanwę stosunku podstawowego nie doprowadziło jednak do oddalenia powództwa w całości. Przede wszystkim pozwani zarzucali powodowi wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Zdaniem pozwanych w porozumieniu wekslowym nie zastrzeżono, że weksel może być uzupełniony także o kwotę odsetek. Zarzut okazał się bezzasadny. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z treścią pkt 2 porozumienia wekslowego z dnia 27 października 1999r. weksel stanowił zabezpieczenie możliwych szkód i strat mogących wyniknąć z nienależytego wykonania ww. umowy leasingowej, a wystawca weksla zezwolił, aby każdorazowy posiadacz tego weksla wpisał klauzulę bez protestu oraz wypełnił ten weksel do kwoty całej szkody obejmującej niespłacony czynsz leasingowy, wartość zdyskontowanych na dzień rozwiązania umów wszelkich płatności wynikających z umowy leasingu wymagalnych po dacie jej rozwiązania wraz z wszystkimi kosztami wynikającymi z umowy leasingu oraz kosztami postępowania związanymi z dochodzeniem praw z weksla. Zgodnie natomiast z pkt 3 deklaracji wekslowej każdorazowy posiadacz weksla był uprawniony do wypełnienia tego weksla do kwoty szkód określonych wg powyższych zasad, zaopatrzenia go datą płatności wg swojego uznania oraz do przedstawienia weksla do zapłaty. Zawarte w treści deklaracji wekslowej sformułowania „cała szkoda” czy „wszelkie płatności” pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, iż weksel zabezpieczał również roszczenia o odsetki. Bez wątplenia obowiązek zapłaty odsetek został określony w umowie leasingu. Zgodnie z § 2 pkt 2 OWU od opóźnionych płatności naliczane miały być odsetki w wysokości 0,25 % dziennie, nadto w myśl § 5 OWU po upływie 7 dni od terminu powiadomienia o rozwiązaniu umowy leasingu leasingodawca miał prawo do naliczania odsetek ustawowych za czas opóźnienia.

Strona pozwana podnosiła także, że powód nie wykazał, że wierzytelność zabezpieczona wekslem nadal mu przysługuje. Podkreślić należy, iż umowa przelewu stanowiła zabezpieczenie wierzytelności banku z tytułu udzielonego w dniu 31 sierpnia 1999r. leasingodawcy kredytu obrotowego w rachunku kredytowym w formie linii nieodnawialnej. Zgodnie z postanowieniami umowy przelewu w przypadku, gdy kredyt zaciągnięty przez leasingodawcę w powodowym banku zostanie spłacony wraz odsetkami, prowizją i innymi należnościami banku zostanie spłacony w określonym w umowie kredytowej terminie, nastąpi zwrotne przelanie wierzytelności. W toku niniejszego postępowania strona powodowa jednak wykazała, że wierzytelność zaciągnięta przez leasingodawcę w powodowym banku nie została spłacona i w związku z tym nie doszło do zwrotnego przelewu wierzytelności. Powyższa okoliczność jednoznacznie wynika z treści przedłożonego do akt sprawy pisma z dnia 13 kwietnia 2004r. kierowanego przez (...) S.A. z siedzibą w G. w upadłości do powoda.

Bezzasadny okazał się także zarzut przedawnienia. Przedmiotowa wierzytelność związana była z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą, toteż zgodnie z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosił w tym przypadku trzy lata. Bez wątplenia, przed wniesieniem pozwu nie przedawniło się roszczenie ze stosunku podstawowego, na co wskazuje porównanie daty wymagalności całego roszczenia (data wypowiedzenia umowy) i daty wniesienia pozwu. Leasingodawca wypowiedział bowiem umowę pismem z dnia 31 stycznia 2002r., natomiast pozew został wniesiony w dniu 4 sierpnia 2004r. Nie ulega przy tym wątpliwości, że wraz z przedawnieniem roszczenia ze stosunku podstawowego posiadacz weksla wypełnionego traci uprawnienie do jego wypełnienia. Natomiast, jeśli chodzi o same roszczenia wekslowe przeciwko wystawcy weksla własnego przedawniają się z upływem trzech lat od dnia płatności weksla (art. 70 ust. 1 w zw. z art. 103 i 104 pr.weksl.) (por. wyrok SN z dnia 24 maja 2005r., V CK 652/04, (...)). Wobec daty wypełnienia weksla (1 czerwca 2004r.) i daty płatności weksla (25 czerwca 2004r.) należało uznać, że roszczenie wekslowe nie jest przedawnione.

Ostatni podniesiony przez pozwanych zarzut dotyczył nieprawidłowego przedstawienia weksla do zapłaty. Pozwani wywodzili bowiem, że wezwanie zostało przez powoda skierowane na adres ul. (...) w G., a pozwani wyprowadzili się z tego adresu już w lutym 2004r. Z kolei wezwanie kierowane do pozwanego J. W. (1) na adres ul. (...) odebrała córka pozwanego, która nigdy nie przekazała mu wezwania. Powyższy zarzut okazał się niezasadny względem pozwanego J. W. (1). Zważyć bowiem należy, iż jako strona umowy leasingu – zgodnie z treścią § 8 ust. 1 OWU – pozwany był zobowiązany do niezwłocznego informowania leasingodawcy o zmianach dotyczących siedziby, miejsca używania przedmiotu leasingu i adresów. W świetle zebranego materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości, że pozwany nie dochował tego obowiązku. Z tego względu powód skierował wezwanie do wykupu weksla na znany adres zamieszkania pozwanego: (...)-(...) G. ul. (...). W dniu 7 czerwca 2004r. wezwanie zostało odebrane przez M. W., córkę pozwanego. W ocenie Sądu dłużnik nie wykonał swojego zobowiązania zgodnie z treścią umowy (art. 354 k.c.), zaniechał podania aktualnego adresu zamieszkania, dlatego skutki tego zaniechania powinny obciążać wyłącznie pozwanego. Natomiast powyższy zarzut zasługiwał na uwzględnienie w stosunku do pozwanej L. W.. Nie ma bowiem żadnego dowodu, że analogiczny obowiązek aktualizacji adresu zamieszkania spoczywał także na poręczycielu. Strona powodowa nie przedłożyła na tę okoliczność żadnego dowodu. W związku z tym przedstawienie weksla do wykupu na nieaktualny adres zamieszkania pozwanej nie powinno rodzić dla niej ujemnych skutków. Jednocześnie należy zaznaczyć, że powyższa okoliczność ta nie miała wpływu na ważność weksla, a jedynie na datę wymagalności roszczenia. W ocenie Sądu, pozwana nie popadła w opóźnienie z upływem terminu płatności weksla, lecz z dopiero z dniem następnym po dniu doręczenia jej odpisu pozwu. Z tą datą bowiem weksel został jej prawidłowo przedstawiony do zapłaty.

W związku z powyższym – na mocy art. 496 k.p.c. Sąd uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1321/14 w stosunku do pozwanej co do odsetek ustawowych zasądzonych od kwoty należności głównej od dnia 26 czerwca 2004r. do dnia 9 lutego 2017r. i w tym zakresie na mocy art. art. 32, art. 47 i art. 103 prawa wekslowego oraz w zw. z art. 709¹ k.c. a contrario powództwo oddalił.

W pozostałym zakresie Sąd utrzymał nakaz zapłaty.

Z uwagi na fakt, że powód uległ tylko w nieznacznym zakresie (co do odsetek) Sąd utrzymał zawarte w nakazie zapłaty orzeczenie o kosztach procesu, obciążając pozwanych całością kosztów procesu, zgodnie z art. 98 k.p.c.